

sidste er ikke rigtigt, det har jeg slet ikke gjort. Der er den Mærkelighed ved denne Sag, at hverken Folketinget eller Landstinget har omtalt den paa det Tidspunkt, da den rettelig kunde omtales, nemlig ved Finanslovens Behandling. Den nu vedtagne Finanslov indeholder jo de Bevillinger, der i Aar skulle anvendes til de to Fløjforter, baade det nordlige og det sydlige, tillige med andre Ting, og hverken i Folketinget eller i Landstinget er der under Finanslovens Behandling sagt et Ord om den Ting. Først da Finansloven er vedtagen i begge Ting, rejser Folketingets Finansudvalg Spørgsmaalet ved et Samraad med mig i Finansudvalget, og det var ikke mine Meningsfæller, der rejste Spørgsmaalet, det var det ærede Medlems Meningsfæller — det ærede 4de Medlem for 9de Kreds har jo ogsaa Meningsfæller her fra København i Folketingets Finansudvalg, og det var dem, som rejste Sagen i Anledning af, at der ude i Taarbæk havde været holdt et saakaldt Protestmøde. Det hed sig fra Socialdemokraternes Side i Folketinget, at det var et Spørgsmaal, som alle Partier vare enige om: man maatte flytte Fortet fra Taarbæk, thi det var Synd mod den Befolkning derude at lægge et Fort saa nær op til en tæt befolket By, det vilde forstyrre den Idyl, der hidtil har været derude — der er jo Pensionater derude, og de fredelige Mennesker, der lægge sig ind i et Pensionat, kunde ikke udsætte sig for at bo saa nær et saadant Fort, der var bestykket med Haubitser. De radikale Blade gav denne stærke „Folkestemning“, som de kaldte det, Medhold og Tilslutning, og i Kraft af den var det, de ved Samraad rejste Spørgsmaalet til mig, først til Forhandling i Udvalget — de stillede intet Forslag, og siden blev Sagen ført ned til en Debat i Folketinget, men af mere teoretisk Art, da der ikke forelaa Forslag om en Forandring fra nogen Side. Jeg erklærede nede i Folketinget — og den Udtalelse, som jeg fremkom med i Folketinget, holder jeg fast og skal gentage her —: Hvis det virkelig er sandt, at alle Partier af Medynk med Taarbæks Befolkning ville have Fortet flyttet, saa vis det i Gerningen ved en Afstemning, saa skal jeg være villig til at gaa ind paa Spørgsmaalet og forandre Fortets Beliggenhed, men jeg vil ikke rejse et politisk Spektakelnummer om den Sag, det er hverken i min Interesse, ej heller tror jeg i Forsvarssagens Interesse! Derfor sagde jeg til Folketinget, at hvis det viste sig ved senere Forhandling med Folketingets Finansudvalg,

som havde rejst denne Sag, at der var Stemning for Sagen, saa vilde jeg tillade mig at stille Forslag til en Anmærkning til Tillægsbevillingslovforslaget, for at der fra begge Ting kunde foreligge en Beslutning, der gav mig Lov til at forandre det, som baade den daværende Forsvarsminister og de sagkyndige, der den Gang stod til Raadighed, havde ønsket med Hensyn til Fortets Beliggenhed. Finansudvalget i Folketinget bad da, om jeg ikke vilde ledsage dem ud til Taarbæk, og, velvillig som jeg altid er overfor Ønsker selv fra Modstanderes Side, fandt jeg, at det var meget naturligt, at vi tog en Tur ud til Taarbæk. Men da de radikale og socialdemokratiske Medlemmer havde set Forholdene paa nært Hold og hørt en Tale af Ordføreren for Taarbækkerne og en Tale af Præsten, saa vare de kurerede, saa gik de hjem, og jeg hørte ikke mere til den Sag. En Dag, da jeg var i Folketingets Finansudvalg, spurgte jeg, om der ikke var Anledning til at forhandle med mig, efter at vi havde haft den fælles Tur ud til Taarbæk. Dertil svarede de Nej, der var ingen Anledning dertil, det forekom dem nu, at Fortet ikke laa saa tæt op til Taarbæk, at der var tilstrækkelig Grund til at tage Hensyn til de Ønsker, der vare fremkomne derude fra, og der var altsaa ikke Tale om at stille Forslag fra nogen Side.

Jeg har altsaa dermed betragtet denne Sag som afgjort, indtil den ærede Forslagsstiller sammen med et Par andre ærede Medlemmer nu har rejst Sagen. Jeg har sagt til det ærede Medlem, der underhaanden har henvendt sig til mig, før dette Forslag fremkom: kan De skaffe mig Tilslutning fra alle Partier i Rigsdagen, kunne vi tales ved om den Ting. Men nu foreslaar det ærede Medlem, at vi skulle vedtage en Lov, der overlader til det uvisse, hvor Fortet skal ligge. Der siges jo i Forslaget, at det skal anlægges paa det Punkt i Terrainet, hvor dets Haubitser mest virksomt kunne bidrage til Kystforsvaret. Dertil skal jeg sige: Ja, det Sted er ved Strandmøllen, men der kan Fortet ikke ligge af den simple Grund, at det gaar ikke an at lægge et isoleret Fort paa det Sted. Det kan derfor ikke nytte, at det ærede Medlem henviser mig og de sagkyndige, der staa til min Raadighed, til at undersøge, hvorfra Haubitserne have den bedste Virkning med Hensyn til Kystforsvaret; thi det er selvfølgelig et Punkt i Nærheden af Strandmøllen. Men saa maa Rigsdagen give mig yderligere Bevillinger,